



Qürur!..

Qürur!.. İllərdir həsrətinlə yaşayıb nəfəs aldığımız bu beş hərfli söz üçün içimizdə ocaq qalandı, közü bir an olsun sönməyən ocaq. Neçə-neçə nisgilli qəlb bu közdə külə dönə-dönə köç etdi dünyadan. Vətən həsrəti ilə utanc hissi arasındakı ətrafda qaldı nigaran ruhlar.

Hər il təqvimin səhifələrində işğal günlərinin tarixini gördükcə göz-gözə gəlməmək üçün hər kəs içinə sığırdı, ağrısını-acısını yaşayardı.

Hər qaranlıq gecənin bir aydın sabahı olar, deyib böyüklərimiz. Çünki millətimin başı bütün dövrlərdə bələlər çəkib, bu səbəbdəndir ki, deyimlərimiz hər zaman öz aktuallığını qoruyur. Bəli, bizim qaranlıq günlərimiz 30 ilə yaxın davam etdi, sonunda o aydın sabah oldu.

27 sentyabr 2020-ci il...

Bir tərəfdə bəşəriyyətin bələsi COVID-19, digər tərəfdə Azərbaycanın bələsi mənfur qonşu olan ermənilər...

Uşaqdan-böyüyə içimizdə çox böyük şücaət gördük! Birdən minə, mindən milyona yüksəldik. Ölkə daxilində, ölkə hüdudlarından kənarda yaşayan, damarında azərbaycanlı qanı axan, Azərbaycanı sevvənlər, hər bir kəs birləşib "dəmir yumruğ"a döndü və düşmənin başına zərbə kimi döydü.

Tam 44 gün xalq, millət olaraq bütün dünyaya azərbaycanlılıq məfkurəsinin nə olduğunu göstərdik. Tək cəbhədə düşmənlə vuruşmadıq, sanki bütün dünyaya meydan oxuduq.

Tarix bizə Vətənimizin igidlər oylağı olduğunu dəfələrlə sübut edib. Bu 44 gündə o igidlərin qəhrəmanlığını, cəsəretini görüb, o qüruru yaşadığımız, özümüz də hiss etmədən tarixin şahidi olduq. Vətən, bayraq dedik, öldü var, döndü yoxdu dedik, daha nələr, nələr dedik... Amma bu sözləri əbəs yerə demədik. Səriştəli, uzaqgörən Ali Baş Komandanın rəhbərliyi altında bizə həsrət qaldığımız qürurumuzu yaşadan ordumuzun qüdrətini göstərdik düşməne. Hər biri bir dastana çevrilən igidlərimizin qəhrəmanlığı ilə öyünüb fəxr etdik. Bu qeyrəti, bu şərəfi, bu dastanı gələcək nəsillərə miras buraxdıq.

Bu savaş haqq savaş idi. Haqqımız olana sahib çıxmaq mücadiləsi idi. Haqq

savaşımızda, haqq işimizdə çoxlarının bizə düşmən kəsildiyi dövrdə qardaş dövlətlərimiz bizi meydanda tək qoymadılar. Bizimlə bərabər bütün dünyaya sinələrini siper edən qardaş Türkiyə və Pakistanın diqqəti, mənəvi dəstəyi bizə Zəfər yolunun ciğirilərini açmağa yetdi.

Qarabağ öz əzəli və əbədi sahiblərinə, bizlərə, canları, qanları bahasına igid oğullarımız tərəfindən geri verildi. Qarabağla bərabər qürurumuz, sevincimiz, xoşbəxtliyimiz də geri qayıtdı.

Bu igidlərin hər biri bir ordu, bir dastandır. Bunlardan biri də nəsillərə örnək Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı XTQ-nin baş giziri Yaşar Hüseynovdur.

Bir vaxtlar, günəşin al-əlvan şefəqləri dünyanı işıqlandırdığı, xoşbəxt insanların yaşadığı dövrdə Tanrının cənnətdən bir ovuc torpaq götürüb Ağdam adlı yerə səpdiyi o dövrdə, sonralar adı Abdal kəndi olan cənnətdən bir parça var idi.

Bu kəndin təmiz bulaq suyu, saf havası, uca dağları insanlarına da sirayət etmişdi. Belə saf ailələrdən biri də Əhəd kişi ilə Zərnigar xanımın ailəsi idi. Böyük ürəkli insanların bu böyük ailəsində on uşaq böyüyürdü. Qəhrəman ana qəhrəman da oğullar yetişdirir. Bunu Zərnigar ananın timsalında nümunə göstərsək, yetər mənə. Altı oğul, dörd qız böyüdən Zərnigar ana bir şəhid, iki veteran, bir qəhrəman anasıdır.

Torpaqlarımızın iddiasına qalxan erməni təcavüzkarlarına qarşı 1990-cı illərdən mübarizəyə başlandı. Hər qeyrətli oğul kimi Əhəd kişinin də 3 oğlu - Sadiq, Füzuli və Fərman cəbhəyə yollandılar.

Mühasirəyə də düşdülər, yaralandılar da, lakin geriye bir addım belə atmadılar.

1994-cü il aprelin 16-sında Füzuli Ağdamın Yusifcanlı kəndində şəhid oldu. Bu cür ailədə böyüyən, evin ən kiçiyi olan Yaşar qardaşlarını örnək olaraq yetişdi.

Hələ uşaqlıqdan öz sakit təbiəti ilə yaşadıklarından da, ailənin digər üzvlərindən də çox fərqlənirdi Yaşar. 1 yaş fərqi-miz olsa da, ona nədənsə, uşaq kimi baxırdım. Balacaboy, çox az-az danışan, az-az gülən bu qartal baxışlı oğlan yalnız həmyaşıdı sayılan qardaşı Nadirlə söhbət



edərdi. Bir yerdə böyümüş sayılsaq da, Yaşargili masa ətrafında, qonaq yanında görmək olmazdı. Qonaqla görüşmək şərt idi. Ondan sonra qardaşları tapmaq müşkül bir məsələyə çevrilirdi.

Hələ Xocalı faciəsi baş verəndə Xocalı camaatının üz tutduğu istiqamət Abdal meşəsi oldu. 11 yaş var idi bizim qəhrəman Yaşarın o zaman. Qucağında körpəsini boğaraq öldürən ananı, əli-ayağı don atmış qadınları - uşaqları görəndə 11 yaşındaydı Yaşar.

Bu yaşananlar uşaq təfəkküründən yan keçə bilmədi. Yaşar həyatını hər bəhəsinə həsr etdi. Biganə qala bilmədi gördüklərinə. Məqsədli şəkildə ölümə də, düşməne də meydan oxudu. Yaralandı, yarası qaysaq bağlamamış təkrar döndü məqsədinin başına. Dəfələrlə döyüşlərdə şücaət göstərdi. Nəhayət, özünə verdiyi sözü tutdu. Xüsusi Təyinatlıların baş giziri Yaşar Əhəd oğlu Hüseynov Qarabağın göz bəbəyi Şuşada Azərbaycanın enməz bayrağını sancdı və azan oxudu. Məqsədinə çatdı. Bu qüruru bizə yaşadan hər bir vətən oğluna, Ali Baş Komandana, müzəffər ordumuza, şəhid və qazilərimize sonsuz, minilliklərlə davam edəcək minnət və təşəkkür borcumuz var. Qürurumuzu geri qaytardığımız üçün çox sağ olun!

Ulu Öndərin hər dövr üçün səciyyəvi olan "Mən fəxr edirəm ki, mən azərbaycanlıyam!" cümləsi hər birimizin dilində əzbərdir və həqiqətən də bununla bir ömür fəxr etməliyik!

Günəl HÜSEYNOVA,
*Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti
nəzdində Dövlət Pedaqoji
Kollecinin müəllimi*